

บทที่ 3

ภาษาจีนกวางตุ้ง

ภาษาเยว่ 粵 (Yuè) เป็นหนึ่งในเจ็ดภาษาถิ่นที่สำคัญของจีน มีภาษากวางโจว 廣州話 (Guǎngzhōuhuà) เป็นตัวแทนของภาษาเยว่ แต่นักวิชาการชาวจีนบางคนเช่น 李敬忠 Lǐ Jìngzhōng (1990:54) ได้กล่าวว่าภาษาเยว่ไม่ใช่ภาษาถิ่นของจีน แต่เป็นภาษาอีกภาษาหนึ่งของชนพื้นเมือง ภาษาเยว่พูดในบริเวณภาคกลางและภาคตะวันตกของมณฑลกวางตุ้ง และพูดในบริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลกวางสี นอกจากนี้ยังมีผู้ใช้ภาษาเยว่ในเกาะฮ่องกง เกาะไหหลำ เกาะมาเก๊า และในหมู่ชาวจีนพื้นทะเลในทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และทวีปอเมริกาเหนืออีกด้วย มีผู้พูดภาษาเยว่ทั่วโลกประมาณ 40 ล้านคน (Ráo Jiāncái, 1997: 2) ดังนั้นภาษาเยว่จึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญภาษาหนึ่ง

ภาษาเยว่สามารถแบ่งได้เป็นหลายภาษาย่อย 次方言 Cìfāngyán เช่นในมณฑลกวางตุ้ง มีภาษาย่อยมากมายได้แก่ 廣府話 Guǎngfǔhuà 四邑話 Sìyìhuà 高揚話 Gāoyánghuà 吳化話 Wúhuàhuà 連山話 Liánshānhuà เป็นต้น ส่วนในมณฑลกวางสีมีภาษาย่อยได้แก่ 梧州話 Wúzhōuhuà 南寧話 Nánnínghuà 欽州話 Qīnzhōuhuà 玉林話 Yùlínhuà เป็นต้น ภาษา 廣府話 Guǎngfǔhuà 梧州話 Wúzhōuhuà 南寧話 Nánnínghuà และ 欽州話 Qīnzhōuhuà มีลักษณะใกล้เคียงกันผู้คนสามารถสื่อสารกันได้ ส่วนภาษา 四邑話 Sìyìhuà และ 玉林話 Yùlínhuà มีความแตกต่างกับภาษาย่อยของภาษาเยว่เป็นอย่างมาก ไม่สามารถสื่อสารกันได้ (Ōuyáng Juéyà, 1996: 3)

ส่วนภาษากวางโจวซึ่งตรงกับภาษาย่อยประเภท 廣府話 Guǎngfǔhuà ถือเป็นภาษามาตรฐานและเป็นตัวแทนของภาษาเยว่ ภาษากวางโจวใช้ในเมืองกวางโจว จูเจียงซานเจียงโจว 珠江三角洲 Zhūjiāng Sānjiǎozhōu เกาะฮ่องกงและเกาะไหหลำ ในมณฑลกวางตุ้งนั้นนอกจากจะมีผู้ใช้ภาษาเยว่แล้วยังมีภาษาเค่อเจีย 客家話 Kèjiāhuà ในบริเวณ 山頭 Shāntóu กับ 雷州半島 Léizhōu Bàndǎo และภาษาหมิ่น 閩 Mǐn ในบริเวณตะวันออกของมณฑลกวางตุ้ง หลายปีมานี้ผู้คนที่ใช้ภาษาเค่อเจียและภาษาหมิ่นเริ่มใช้ภาษาเยว่สื่อสาร เนื่องจากมีการใช้ภาษาเยว่ในสื่อโทรทัศน์และวิทยุ ในโรงเรียนและในครอบครัว ส่วนหน่วยงานรัฐบาลและภาคเอกชนจะใช้ภาษาจีนกลางในการสื่อสาร กล่าวโดยสรุปภาษาเยว่ยังมีบทบาทในสังคมอยู่มาก คนในมณฑลกวางตุ้งและมณฑลกวางสีจะเรียกภาษากวางโจวว่าภาษาธรรมดา 白話 báihuà ส่วนคนทั่วไปจะ

เรียกว่าภาษาจีนกวางตุ้ง 廣東話 Guǎngdōnghuà (Ōuyáng Juéyà, 1996: 3) ดังนั้นในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยจะเรียกภาษากว่างโจวหรือภาษาเยว่ว่า “ภาษาจีนกวางตุ้ง” เนื่องจากคนไทยมีความคุ้นเคยและรู้จักคำศัพท์คำนี้มากกว่า

3.1 ระบบเสียงภาษาจีนกวางตุ้ง

ในการอธิบายเสียงภาษาจีนกวางตุ้งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้ระบบสัทอักษรสากล (IPA-International Phonetic Alphabets) ที่สมาคมสัทศาสตร์ระหว่างชาติได้สร้างขึ้นและแก้ไขเรียบร้อยเมื่อปีพ.ศ. 2539 เป็นต้นแบบในการอธิบาย สัทอักษรสากลเป็นตัวอักษรโรมันเป็นส่วนใหญ่ มีตัวอักษรกรีกและเครื่องหมายอื่น ๆ ประกอบบ้างเพื่อให้มีตัวอักษรเพียงพอที่จะจดบันทึกเสียงพูดของมนุษย์ได้ทั่วโลก (กาญจนา นาคสกุล, 2541: 26) ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะอธิบายระบบเสียงภาษาจีนกวางตุ้ง (Robert S. Bauer and Paul K. Benedict, 1997: 1-118) โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 3 ส่วน คือ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

3.1.1 ระบบเสียงพยัญชนะ

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีนกวางตุ้งมีทั้งหมด 19 หน่วยเสียง แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว 17 หน่วยเสียง และเสียงพยัญชนะต้นควบ 2 หน่วยเสียงดังนี้

			ริมฝีปาก Bilabial	ริมฝีปาก-ฟัน Labiodental	ปุ่มเหงือก Alveolar	เพดานแข็ง Palatal	เพดานอ่อน Velar	ช่องลมเสียง Glottal
ระเบิด Plosives	ไม่ก้อง Voiceless	ไม่มีลม	p		t		k	
		มีลม Aspirated	ph		th		kh	
กักเสียดแทรก Affricates	ไม่ก้อง Voiceless	ไม่มีลม				tʃ		
		มีลม Aspirated				tʃh		
เสียดแทรก Fricatives	ไม่ก้อง Voiceless		f	ʃ'			h	
นาสิก Nasals	ก้อง Voiced		m		n		ŋ	
ข้าง Laterals	ก้อง Voiced				l			
กึ่งสระ semi-vowel	ก้อง Voiced		w			j		

เสียง ʃ ในวิทยานิพนธ์จะใช้สัญลักษณ์ s แทนเพื่อความสะดวกในการพิมพ์ ดังนั้นจึงพิมพ์เสียง tʃ เป็น ts เสียง tʃh เป็น tsh และเสียง ʃ เป็น s

3.1.1.1 เสียงพยัญชนะต้น

เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีนกลางตั้งมีทั้งที่เป็นเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะต้นควบ ดังต่อไปนี้

ก. เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมีทั้งหมด 17 เสียง สามารถเป็นเสียงต้นพยางค์ได้ดังต่อไปนี้

(1) หน่วยเสียง /p/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม และเกิดที่ริมฝีปาก (voiceless unaspirated bilabial plosive) สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ด้วย (ดูรายละเอียดเรื่องเสียงพยัญชนะท้ายในหน้า 46) ตัวอย่างเช่น

百	bǎi	paak	D1L	“ร้อย” ¹
八	bā	paat	D1L	“แปด”
北	běi	pak	D1S	“เหนือ”
錶	biǎo	piiw	A1	“นาฬิกาข้อมือ”
本	běn	puun	B1	“สมุด”

(2) หน่วยเสียง /t/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม และเกิดที่บริเวณฟันและปุ่มเหงือก (voiceless unaspirated dental-alveolar plosive) สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ด้วย (ดูรายละเอียดในเสียงสระและพยัญชนะท้าย) ตัวอย่างเช่น

打	dǎ	taa	B1	“ตี”
大	dà	taaj	B1	“ใหญ่”
答	dá	taap	D1L	“ตอบ”
帶	dài	taa	C1	“นำ”
等	děng	taŋ	B1	“รอ”

(3) หน่วยเสียง /k/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม และเกิดที่เพดานอ่อน (voiceless unaspirated velar plosive) สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ด้วย (ดูรายละเอียดเรื่องเสียงพยัญชนะท้าย) ได้ตัวอย่างเช่น

¹ ตัวอย่างที่ยกมาประกอบจะให้เสียงอ่านภาษาจีนกลางเป็นระบบ pinyin ไว้หลังตัวอักษรจีน จากนั้นจะให้เสียงอ่านภาษาจีนกลางตั้งด้วยสัทอักษร IPA แล้วตามด้วยคำแปลของคำนั้น ๆ

街 jiē	kaaɟ A1'	“ถนน”
教 jiāo	kaaw C1	“สอน”
九 jiǔ	kaw B1	“เก้า”
車 chē	køɣ A1'	“รถ”
解 jiě	kaaɟ B1	“แก้ไข”

(4) หน่วยเสียง /ph/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม และเกิดที่ริมฝีปาก (voiceless aspirated bilabial plosive) ตัวอย่างเช่น

怕 pà	phaa C1	“กลัว”
拍 pāi	phaak C1	“ตบ”
平 píng	phɛŋ A2	“ระดับ”
皮 pí	phej A2	“หนัง”
陪 péi	phuuɟ A2	“ไปเป็นเพื่อน”

(5) หน่วยเสียง /th/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก (voiceless aspirated dental-alveolar plosive) เช่น

太 tài	thaaɟ C1	“มากเกินไป”
探 tàn	thaam C1	“เยี่ยม”
聽 tīng	thɛŋ A1'	“ฟัง”
天 tiān	thiin A1'	“ฟ้า”
湯 tāng	thoŋ A1'	“น้ำแกง”

(6) หน่วยเสียง /kh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม และเกิดที่เพดานอ่อน (voiceless aspirated velar plosive) ตัวอย่างเช่น

強 qiáng	khooŋ A2	“แข็งแรง”
橋 qiáo	khiiw C2	“สะพาน”
及 jí	khap D1S	“กับ ด้วย”
靠 kào	khaaw C1	“อาศัย”
狂 kuáng	khooŋ A2	“บ้า”

(7) หน่วยเสียง /ts/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกักเสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีลม และเกิดที่เพดานแข็ง (voiceless unaspirated palatal affricate) ตัวอย่างเช่น

仔 zǐ	tsaj B1	“ลูกชาย”
走 zǒu	tsaw B1	“เดิน”
酒 jiǔ	tsaw B1	“เหล้า สุรา”
正 zhèng	tsɛŋ C1	“ถูกต้อง”
字 zì	tsii C2	“คำ”

(8) หน่วยเสียง /tsh/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม และเกิดที่เพดานแข็ง (voiceless aspirated palatal affricate) ตัวอย่างเช่น

尺 chǐ	tshek D1S	“ไม้บรรทัด”
茶 chá	tshaa A2	“ชา”
請 qǐng	tshiiŋ B1	“เชิญ”
餐 cān	tshaan A1'	“มื้ออาหาร”
叉 chā	tshaa A1'	“ส้อม”

(9) หน่วยเสียง /f/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรกไม่ก้อง เกิดตรงช่องระหว่างฟันกับริมฝีปากล่าง (voiceless labio-dental fricative) เช่น

花 huā	faa A1'	“ดอกไม้”
飯 fàn	faan C2	“ข้าว”
快 kuài	faaj C1	“เร็ว”
返 fǎn	faan B1	“กลับ”
火 huǒ	fəw C1	“ไฟ”

(10) หน่วยเสียง /s/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiceless palatal fricative) ตัวอย่าง

三 sān	saam A1'	“สาม”
十 shí	sap D2	“สิบ”
洗 xǐ	saj B1	“ซัก”
心 xīn	sam A1'	“ใจ”

四 sì sej C1 “สี่”

(11) หน่วยเสียง/h/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง (voiceless glottal fricative) ตัวอย่าง

黑 hēi	haak A1	“ดำ”
合 hé	hap D2	“ปิด”
肯 kěn	han B1	“กล้า”
去 qù	hoy C1	“ไป”
好 hǎo	how B1	“ดี”

(12) หน่วยเสียง /m/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก (voiced bilabial nasal) สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ด้วย (ดูรายละเอียดในพยัญชนะท้าย) เช่น

馬 mǎ	maa B1	“ม้า”
買 mǎi	maaj B1	“ซื้อ”
賣 mài	maaj C1	“ขาย”
慢 màn	maan C1	“ช้า”
夢 mèng	muuŋ C2	“ฝัน”

(13) หน่วยเสียง/n/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก (voiced dental nasal) สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ด้วย (ดูรายละเอียดในพยัญชนะท้าย) เช่น

南 nán	naam A2	“ใต้ (ทิศ)”
難 nán	naan A2	“ยาก”
你 nǐ	nej B1	“คุณ เธอ”
年 nián	niin A2	“ปี”
呢 ne	nee A1	“นะ”

(14) หน่วยเสียง/ŋ/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน (voiced velar nasal) สามารถเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ด้วย (ดูรายละเอียดในพยัญชนะท้าย) เช่น

我 wǒ	ŋoo B1	“ฉัน”
丫 yā	ŋaa A1'	“ง่าม”

矮 ǎi	ŋaj B1	“เตี้ย”
銀 yín	ŋan B1	“เงิน”
眼 yǎn	ŋaan B1	“ตา”

(15) หน่วยเสียง /l/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้าง ก้อง เกิดที่ฟันและปุ่มเหงือก (voiced lateral) ตัวอย่างเช่น

裡 lǐ	lej B2	“ลี้”
連 lián	liin A2	“แม่ว่า”
六 liù	lɔɔk D1L	“หก”
路 lù	low C1	“ถนน”
離 lí	lej A2	“หนี ห่าง”

(16) หน่วยเสียง /w/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ก้อง เกิดที่ริมฝีปากและเพดานอ่อน (voiced labio-velar semi-vowel) ตัวอย่าง

話 huà	waa C2	“พูด”
玩 wán	waan A2	“เล่น”
會 huì	wuuj B2	“สามารถ”
碗 wǎn	wuun B1	“ชาม”
位 wèi	waj C2	“ท่าน”

(17) หน่วยเสียง /j/ เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง (voiced palatal semi-vowel) เช่น

一 yī	jat D1S	“หนึ่ง”
二 èr	jii C2	“สอง”
人 rén	jan A2	“คน”
飲 yǐn	jam B1	“ดื่ม”
又 yòu	jaw C2	“อีก”

ข. เสียงพยัญชนะต้นควบ ในที่นี้จะใช้สัญลักษณ์ C_1C_2 สัญลักษณ์ C_1 คือเสียงพยัญชนะต้นในตำแหน่งแรก ได้แก่หน่วยเสียงพยัญชนะระเบิด k- และ kh- ส่วนสัญลักษณ์ C_2 คือเสียงพยัญชนะ

ต้นในตำแหน่งที่สองมีเพียงหน่วยเสียงเดียวคือ พยัญชนะกึ่งสระ -w- ดังนั้นในภาษาจีนกวางตุ้งมีเสียงพยัญชนะต้นควบคู่กันเพียง 2 หน่วยเสียงคือ kw- และ khw-

(1) หน่วยเสียง /kw/ เป็นเสียงพยัญชนะควบระหว่างเสียง /k/ กับเสียง /w/ เช่น

貴 guì	kwaj C1	“แพง”
國 guó	kwok D1L	“ประเทศ”
過 guó	kwok C1	“ผ่าน”
歸 guī	kwaj A1'	“กลับ”
鬼 guǐ	kwaj B1	“ผี”

(2) หน่วยเสียง /khw / เป็นเสียงพยัญชนะควบระหว่างเสียง /kh/ กับเสียง /w/ เช่น

框 kuāng	khwong C1	“ขอบประตู”
困 kùn	khwan C1	“ยากลำบาก”
虧 kuī	khwaj A1'	“ขาดทุน”
愧 kuì	khwaj C1	“ละอาย”
跨 kuā	khwaa A1'	“ก้าว”

3.1.1.2 เสียงพยัญชนะท้าย

เสียงพยัญชนะท้ายในภาษาจีนกวางตุ้งมี 8 หน่วยเสียง ได้แก่

(1) หน่วยเสียง /-p / เช่น

鴨 yā	ŋaap D1L	“เป็ด”
十 shí	sap D2	“สิบ”
接 jiē	tsip D1L	“พบ”

(2) หน่วยเสียง /-t / เช่น

八 bā	paat D1L	“แปด”
熱 rè	jiit D1L	“ร้อน”
法 fǎ	faat D1L	“กฎหมาย”

(3) หน่วยเสียง /-k / เช่น

白 bái	paak D2	“ขาว”
食 shí	sek D2	“กิน”
黑 hēi	hak D1S	“ดำ”

(4) หน่วยเสียง /-m / เช่น

南 nán	naam A2	“ทิศใต้”
今 jīn	kam A1'	“วันนี้”
甜 tián	thiim A2	“หวาน”

(5) หน่วยเสียง /-n / เช่น

懶 lǎn	laan B2	“ขี้เกียจ”
近 jìn	kan C2	“ใกล้”
分 fēn	fan A1'	“นาที”

(6) หน่วยเสียง /-ŋ / เช่น

冷 lěng	laaŋ B1	“หนาว เย็น”
等 děng	taaŋ B1	“รอ”
讓 ràng	jaaŋ C2	“ยอมให้”

(7) หน่วยเสียง /-w / เช่น

小 xiǎo	siiw B1	“เล็ก”
教 jiāo	kaaw C1	“สอน”
走 zǒu	tsaw B1	“เดิน”

(8) หน่วยเสียง /-j / เช่น

菜 cài	tshooj C1	“ผัก”
快 kuài	faaj C1	“เร็ว”
買 mǎi	maaj B1	“ซื้อ”

3.1.1.3 เสียงพยัญชนะก่อย่างค์

เสียงพยัญชนะก่อย่างค์นี้มีลักษณะพิเศษ คือเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะแต่สามารถทำหน้าที่เป็นสระ ทางภาษาศาสตร์เรียกว่าเป็นเสียงพยัญชนะก่อย่างค์ (syllabic contoid / syllabic consonant) ในภาษาจีนกวางตุ้งมีเสียงพยัญชนะก่อย่างค์ 2 หน่วยเสียงคือ

(1) หน่วยเสียง /m/ เช่น

毋 m

ม A2

“คำอุทานแสดงการตอบรับ”

(2) หน่วยเสียง /ŋ/ เช่น

五 wǔ

ง B2

“ห้า”

午 wǔ

ง B2

“ตอนกลางวัน”

3.1.2 ระบบเสียงสระ

หน่วยเสียงสระในภาษาจีนกวางตุ้งมีทั้งสิ้น 11 หน่วยเสียง แบ่งเป็นสระเสียงสั้น 4 หน่วยเสียง และสระเสียงยาว 7 หน่วยเสียง ในจำนวนนี้มีสระเสียงสั้นและเสียงยาวที่เป็นคู่กันเพียงหนึ่งคู่เท่านั้นคือ /a/ และ /aa/ หน่วยเสียงสระภาษาจีนกวางตุ้งมีดังต่อไปนี้

ส่วนของลิ้น	สระหน้า Front		สระกลาง Central		สระหลัง Back
ลักษณะริมฝีปาก	ปากไม่ห่อ unrounded	ปากห่อ rounded	ปากไม่ห่อ unrounded		ปากห่อ rounded
			สั้น Short	ยาว Long	
ระดับลิ้น					
สูง High	ii	yy			uu
กลาง Mid	e	ø			o
ต่ำ Low	ɛɛ	œœ	a	aa	oo

(1) หน่วยเสียง /ii/ เป็นสระหน้า สูง เสียงยาว ริมฝีปากไม่ห่อ (Front unrounded high long vowel) เป็นสระเดี่ยวในพยางค์ได้และสามารถเกิดหลังหน่วยเสียงพยัญชนะต้นทั่วไปในภาษาจีนกวางตุ้งยกเว้นหน่วยเสียง khw- และ ŋ- หน่วยเสียง /ii/ สามารถเกิดหน้าเสียงพยัญชนะท้ายได้หลายตัว ยกเว้นเพียงสามเสียงคือ -j -ŋ -k ตัวอย่างเช่น

二 èr	jii C2	“สอง”
椅 yǐ	jii B1	“เก้าอี้”
要 yào	jiiw C1	“ต้องการ”

(2) หน่วยเสียง/yy/ เป็นสระหน้า สูง เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Front rounded high long vowel) สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ และสามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเพียงสองหน่วยเสียงเท่านั้นคือ -n และ -t ตัวอย่างเช่น

書 shū	sy y A1	“หนังสือ”
短 duǎn	ty yn B1	“สั้น”
說 shuō	sy yt D1L	“พูด”

(3) หน่วยเสียง/e/ เป็นสระหน้า กลาง เสียงสั้น ริมฝีปากไม่ห่อ (Front unrounded mid short vowel) ไม่สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ แต่จะสามารถเกิดหน้าเสียงพยัญชนะท้ายสามเสียงคือ -j -ŋ และ -k ตัวอย่างเช่น

地 dì	te j C2	“ที่ดิน”
青 qīng	tshen j A1	“สีเขียว”
比 bǐ	pe j B1	“เปรียบเทียบ”

(4) หน่วยเสียง/ø / เป็นสระหน้า กลาง เสียงสั้น ริมฝีปากห่อ (Front rounded mid short vowel) หน่วยเสียง /ø / ไม่สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ แต่สามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายสามหน่วยเสียงเท่านั้นคือ -j -n และ -t ตัวอย่างเช่น

對 duì	tø j C1	“คู่กับ”
論 lùn	løn C2	“อภิปราย”
出 chū	tshø t D1S	“ออก”

(5) หน่วยเสียง/εε/ เป็นสระหน้า ต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากไม่ห่อ (Front unrounded low long vowel) สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ และสามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเพียงสองหน่วยเสียงเท่านั้นคือ -ŋ และ -k ตัวอย่างเช่น

寫 xiě	sεε B1	“เขียน”
餅 bǐng	pεεŋ B1	“ขนมเปี๊ยะ”

石 shí sɛɛk D2 “ก้อนหิน”

(6) หน่วยเสียง/œ/ เป็นสระหน้า กลางต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Front rounded low long vowel) หน่วยเสียง/œ/ จะสามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ และเกิดหน้าเสียงพยัญชนะท้ายเพียงสองหน่วย เสียงเท่านั้นคือ -ŋ และ -k ตัวอย่างเช่น

鋸 jù	kœ C1	“เลื่อย”
娘 niáng	nœŋ A2	“นางสาว”
藥 yào	jœk D2	“ยา”

(7) หน่วยเสียง/a/ เป็นสระกลาง ต่ำ เสียงสั้น ริมฝีปากไม่ห่อ (Central unrounded low short vowel) ไม่สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ แต่สามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายได้ทุกตัว ตัวอย่างเช่น

位 wèi	waj C2	“ท่าน”
金 jīn	kam A1'	“ทองคำ”
突 tū	tat D2	“ทันได้นั้น”

(8) หน่วยเสียง/aa/ เป็นสระกลาง ต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากไม่ห่อ (Central unrounded low long vowel) สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ และสามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายได้ทุกตัว ตัวอย่างเช่น

打 dǎ	taa B1	“ตี”
監 jiān	kaam A1'	“แข็งแกร่ง”
達 dá	taat D2	“ถึง”

(9) หน่วยเสียง/uu/ เป็นสระหลัง สูง เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Back rounded high long vowel) หน่วยเสียง/uu/ สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ และสามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายสามเสียงคือ -j -n และ -t ตัวอย่างเช่น

富 fù	fuu C1	“ร่ำรวย”
杯 bēi	puuj A1'	“ถ้วย แก้ว”
活 huó	wuut D2	“มีชีวิต”

(10) หน่วยเสียง/๐/เป็นสระหลัง กลาง เสียงสั้น ริมฝีปากห่อ (Central rounded mid short vowel)

หน่วยเสียง/๐/ไม่สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ได้ แต่สามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเพียงสามเสียงคือ -w -ŋ และ -k ตัวอย่างเช่น

布 bù	pow C1	“ผ้า”
東 dōng	hoŋ A1'	“ทิศตะวันออก”
六 liù	lok D2	“เลขหก”

(11) หน่วยเสียง/๑๑/เป็นสระหลัง ต่ำ เสียงยาว ริมฝีปากห่อ (Central rounded low long vowel)

หน่วยเสียง/๑๑/สามารถเป็นสระเดี่ยวในพยางค์ได้และสามารถเกิดหน้าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายได้หลายตัวคือ -j -n -t -ŋ และ -k ตัวอย่างเช่น

多 duō	t๑๑ A1'	“มาก”
當 dāng	t๑๑ŋ A1'	“รับตำแหน่ง”
落 luò	l๑๑k D2	“หล่น”

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าเสียงสระในภาษาจีนกวางตุ้งไม่ใช่จะเกิดร่วมกับเสียงพยัญชนะท้ายได้ทุกเสียง เสียงสระในภาษาจีนกวางตุ้งจะเกิดร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายได้ดังตารางข้างล่างนี้

	สระเดี่ยว	-j	-w	-m	-p	-n	-t	-ŋ	-k
ii	ii		iiw	iim	iip	iin	iit		
yy	yy					yyn	yyt		
e		ej						eŋ	ek
ø		øj				øn	øt		
ɛɛ	ɛɛ							ɛɛŋ	ɛɛk
œœ	œœ							œœŋ	œœk
a		aj	aw	am	ap	an	at	aŋ	ak
aa	aa	aa j	aaw	aam	aap	aan	aat	aaŋ	aak
uu	uu	uu j				uun	uut		
o			ow					oŋ	ok
๑๑	๑๑	๑๑j				๑๑n	๑๑t	๑๑ŋ	๑๑k

3.1.3 ระบบเสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกวางตุ้งมีมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยและภาษาจีนกลาง วรรณยุกต์ในภาษาจีนกวางตุ้งมีทั้งหมด 7 เสียง ดังนี้

- (1) เสียงวรรณยุกต์สูงตก (High falling tone) หรือ 上陰平 shàngyīnpíng มีค่า 53 ใช้สัญลักษณ์ A1'
- (2) เสียงวรรณยุกต์สูงระดับ (High level tone) หรือ 下陰平 xiàyīnpíng มีค่า 55 ใช้สัญลักษณ์ A1 เมื่อเป็นคำเป็น และใช้สัญลักษณ์ D1S เมื่อเป็นคำตาย
- (3) เสียงวรรณยุกต์ต่ำตก (Low falling tone) หรือ 陽平 yángpíng มีค่า 21 ใช้สัญลักษณ์ A2
- (4) เสียงวรรณยุกต์สูงขึ้น (High rising tone) หรือ 陰上 yīnshàng มีค่า 25 ใช้สัญลักษณ์ B1
- (5) เสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น (Low rising tone) หรือ 陽上 yángshàng มีค่า 23 ใช้สัญลักษณ์ B2
- (6) เสียงวรรณยุกต์กลางระดับ (Mid level tone) หรือ 陰去 yīnqù มีค่า 33 ใช้สัญลักษณ์ C1 เมื่อเป็นคำเป็น และใช้สัญลักษณ์ D1L เมื่อเป็นคำตาย
- (7) เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ (Low level tone) หรือ 陽去 yángqù มีค่า 22 ใช้สัญลักษณ์ C2 เมื่อเป็นคำเป็น และใช้สัญลักษณ์ D2 เมื่อเป็นคำตาย

	คำเป็น ¹			คำตาย ² 入 rù	
	A 平 píng	B 上 shàng	C 去 qù	DS (Short)	DL (Long)
陰 yīn	上陰平 53 A1'	陰上 25 B1	陰去 33 C1	上陰入 55 D1S	下陰入 33 D1L
	下陰平 55 A1				
陽 yáng	陽平 21 A2	陽上 23 B2	陽去 22 C2	陽入 22 D2	

¹ คำเป็น คือคำที่มีสระเสียงยาว หรือคำที่มีเสียงพยัญชนะนาสิก -m -n -ŋ หรือเสียงพยัญชนะกึ่งสระ -w -j เป็นพยัญชนะท้ายซึ่งจะมีเสียงสระเป็นเสียงสั้นหรือเสียงยาวก็ได้

² คำตาย คือ คำที่มีเสียงกัก -p -t -k -ʔ เป็นเสียงพยัญชนะท้าย ถ้าสระเป็นสระเสียงสั้นจะเป็นคำตายสระเสียงสั้น เช่น khat D1S “ขัด” ถ้าสระเป็นสระเสียงยาวจะเป็นคำตายสระเสียงยาว เช่น khaat D1L “ขาด”

จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นว่าภาษาจีนกวางตุ้งมีเสียงวรรณยุกต์ในคำเป็น 7 เสียง และมีเสียงในคำตาย 3 เสียง ซึ่งเสียงวรรณยุกต์ในคำตายทั้ง 3 เสียงนั้นตรงกับเสียงวรรณยุกต์ในคำเป็น ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าในภาษาจีนกวางตุ้งมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดเพียง 7 เสียง ตามที่ได้อธิบายว่าภาษาจีนกวางตุ้งพูดในมณฑลกวางตุ้งและเกาะฮ่องกง ภาษาจีนกวางตุ้งในมณฑลกวางตุ้งจะแบ่งเสียงวรรณยุกต์สูงเป็น 2 เสียงคือ เสียงสูงตก (High falling tone หรือ 上陰平 shàngyīnpíng) และเสียงสูงระดับ (High level tone หรือ 下陰平 xiàyīnpíng) แต่ภาษาจีนกวางตุ้งในเกาะฮ่องกงจะมีเฉพาะเสียงสูงระดับเท่านั้น (Robert S. Bauer, 1997: 120) จึงทำให้เสียงวรรณยุกต์ภาษาจีนกวางตุ้งในเกาะฮ่องกงมีเพียง 6 เสียง แต่ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะยึดเสียงวรรณยุกต์ตามแบบภาษาจีนกวางตุ้งในมณฑลกวางตุ้ง จึงมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 7 เสียงดังตารางต่อไปนี้

ประเภท	ค่าของเสียง	สัญลักษณ์	ตัวอย่าง	ความหมาย
สูงตก (High falling tone) หรือ 上陰平 shàngyīnpíng	53	A1'	醫(yī) jii A1'	"รักษา"
สูงระดับ (High level tone) หรือ 下陰平 xiàyīnpíng	55	A1	衣(yī) jii A1	"เสื้อผ้า"
ต่ำตก (Low falling tone) หรือ 陽平 yángpíng	21	A2	疑(yí) jii A2	"สงสัย"
สูงขึ้น (High rising tone) หรือ 陰上 yīnshǎng	25	B1	椅(yǐ) jii B1	"เก้าอี้"
ต่ำขึ้น (Low rising tone) หรือ 陽上 yángshǎng	23	B2	耳(ěr) jii B2	"หู"
กลางระดับ (Mid level tone) หรือ 陰去 yīnqù	33	C1	意(yì) jii C1	"ความคิด"
ต่ำระดับ (Low level tone) หรือ 陽去 yángqù	22	C2	二(èr) jii C2	"สอง"
สูงระดับ (High Stopped) หรือ 上陰入 shàngyīnrù	5	D1S	益(yì) jek D1S	"กำไร"
กลางระดับ (Mid Stopped) หรือ 下陰入 xiàyīnrù	33	D1L	腌(yān)jiip D1L	"หมัก เกลือ"
ต่ำระดับ (Low Stopped) หรือ 陽入 yánggrù	22	D2	日(rì) jat D2 熱(rè) jiit D2	"วัน" "ร้อน"

(1) เสียงวรรณยุกต์สูงตก (High falling tone) หรือ 上陰平 shàngyīnpíng ใช้สัญลักษณ์ A1'

เช่นคำว่า

安 ān	ŋwɔn A1'	“สงบ”
包 bāo	paaw A1'	“ห่อ”
催 cuī	tshœœj A1'	“เร่ง”
風 fēng	foŋ A1'	“ลม”
雞 jī	kaj A1'	“ไก่”

(2) เสียงวรรณยุกต์สูงระดับ (High level tone) หรือ 下陰平 xiàyīnpíng ในคำเป็นใช้สัญลักษณ์

A1 เช่นคำว่า

爸 bà	paa A1	“พ่อ”
錶 biǎo	piiw A1	“นาฬิกาข้อมือ”
衣 yī	jii A1	“เสื้อผ้า”
媽 mā	maa A1	“แม่”
嗎 ma	maa A1	“ไหม”

ส่วนในคำตายจะใช้สัญลักษณ์ D1S เช่นคำต่อไปนี้

菊 jú	kok D1S	“ดอกเบญจมาศ”
刻 kè	hak D1S	“สลัก”
促 cù	tsok D1S	“เร่ง”
七 qī	tshat D1S	“เจ็ด”
色 sè	sek D1S	“สี”

(3) เสียงวรรณยุกต์ต่ำตก (Low falling tone) หรือ 陽平 yángpíng ใช้สัญลักษณ์ A2 เช่น

從 cóng	tshoŋ A2	“จาก”
汗 hàn	hɔwn A2	“เหงื่อ”
回 huí	wuuj A2	“กลับ”
來 lái	lɔwj A2	“มา”
難 nán	naan A2	“ยากลำบาก”

(4) เสียงวรรณยุกต์สูงขึ้น (High rising tone) หรือ 陰上 yīnshàng ใช้สัญลักษณ์ B1 เช่น

煮 zhǔ	tsyy B1	“ต้ม”
省 shěng	saaŋ B1	“ประหยัด”
使 shǐ	saj B1	“ใช้”
體 tǐ	thaj B1	“ร่างกาย”
寫 xiě	sɛɛ B1	“เขียน”

(5) เสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้น (Low rising tone) หรือ 陽上 yángshàng ใช้สัญลักษณ์ B2 เช่น

市 shì	sii B2	“เมือง”
耳 ěr	jii B2	“หู”
那 nà	naa B2	“นั่น”
你 nǐ	nej B2	“คุณ เธอ”
上 shàng	sœœŋ B2	“บน”

(6) เสียงวรรณยุกต์กลางระดับ (Mid level tone) หรือ 陰去 yīnqù ใช้สัญลักษณ์ C1 เช่น

寸 cùn	tshyyn C1	“นิ้ว”
愛 ài	ŋwɔj C1	“รัก”
背 bēi	puuj C1	“หลัง”
布 bù	pow C1	“ผ้า”
放 fàng	fɔwŋ C1	“วาง”

ส่วนในคำตายใช้สัญลักษณ์ D1L เช่น

說 shuō	syyt D1L	“พูด”
八 bā	paat D1L	“แปด”
百 bǎi	paak D1L	“ร้อย”
撮 cuō	tshyyt D1L	“รวบรวม”
擦 cā	tshaat D1L	“เช็ด”

(7) เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ (Low level tone) หรือ 陽去 yángqù ใช้สัญลักษณ์ C2 เช่น

住 zhù	tsyy C2	“อาศัย”
讓 ràng	jœœŋ C2	“ยอม”

雁 yàn	ŋaan C2	“ห่าน”
預 yù	jyy C2	“เตรียม”
滯 zhì	tsaj C2	“อืดอาด”
ส่วนในคำตายจะใช้สัญลักษณ์ D2 เช่น		
食 shí	sek D2	“กิน”
讀 dú	tok D2	“อ่าน”
續 xù	tsok D2	“เพิ่มเติม”
熱 rè	jiit D2	“ร้อน”
摘 zhāi	tsaak D2	“เด็ด”

นอกจากนี้ในภาษาจีนกวางตุ้งยังมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ (變調 biàndiào) เช่น คำว่า 豆 dòu “ถั่ว” /tawC2/ จะเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เป็น /tawB1/¹ เมื่ออยู่ในคำต่อไปนี้เป็นเช่น 紅豆 hóngdòu “ถั่วแดง” /hoŋA2 tawB1/ 綠豆 lǜdòu “ถั่วเขียว” /lokC2 tawB1/ เป็นต้น และมีการเปลี่ยนการออกเสียงคำ (語音的變化 yǔyīnde biànhuà) เช่น 今天 jīntiān “วันนี้” เดิมออกเสียงว่า /kamA1 jatD2/ แต่ปัจจุบันนี้คนส่วนใหญ่ออกเสียงว่า /kamA1 matC2/ (Ōuyáng Juéyà, 1996: 11-21) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะปรากฏเมื่อมีคำสองพยางค์หรือคำสองพยางค์ขึ้นไป หรือเป็นกลุ่มคำ วลี และประโยค แต่เนื่องจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้วิจัยในระดับคำ จึงจะไม่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าระบบเสียงในภาษาจีนกวางตุ้งมีทั้งที่คล้ายคลึงและที่แตกต่างกับระบบเสียงในภาษาไทย สิ่งที่มีความคล้ายคลึงกันเช่น มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นหลายหน่วยเสียงที่เหมือนกัน มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เหมือนกัน มีหน่วยเสียงสระสั้นสระยาว และมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใกล้เคียงกับภาษาไทย

¹ ในภาษาจีนกวางตุ้งมีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์สองรูปแบบ ได้แก่การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เมื่อคำสองคำอยู่ติดกัน โดยเสียงวรรณยุกต์ของคำที่อยู่ข้างหลังจะเปลี่ยนเสียงเล็กน้อย และการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เนื่องจากความเคยชินของผู้พูดภาษานั้น ๆ

3.2 คำศัพท์ภาษาจีนกลางดั่ง

คำศัพท์ในภาษาจีนกลางดั่งมีความเหมือนกันกับภาษาจีนถิ่นอื่นๆ ที่มีการแบ่งคำศัพท์ออกเป็นหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มคำศัพท์พื้นฐาน คำเรียกชื่อสัตว์ คำบอกสภาพภูมิประเทศ เป็นต้น แต่ในขณะเดียวกันภาษาจีนกลางดั่งยังมีคำศัพท์อีกจำนวนหนึ่งซึ่งมีความแตกต่าง และมีลักษณะพิเศษต่างกับภาษาจีนถิ่นอื่นและต่างจากภาษาจีนกลาง จากการศึกษพบว่าระบบคำศัพท์ของภาษาจีนกลางดั่งมีคำศัพท์ที่เหมือนกับภาษาจีนกลางประมาณ 2 ใน 3 ส่วน และมีคำศัพท์ที่แตกต่างกับภาษาจีนกลางประมาณ 1 ใน 3 ส่วน คำศัพท์ภาษาจีนกลางดั่งที่แตกต่างกับภาษาจีนกลางนี้มีประมาณหนึ่งพันกว่าคำ ซึ่งในจำนวนนี้ประกอบไปด้วยคำศัพท์จากภาษาจีนโบราณ คำศัพท์จากภาษาเยวโบราณ คำศัพท์เฉพาะของภาษาจีนกลางดั่งที่สร้างขึ้นใหม่ และคำศัพท์จากภาษาอื่น ๆ ในสี่ประเภทนี้คำศัพท์เฉพาะของภาษาจีนกลางดั่งที่สร้างขึ้นใหม่มีจำนวนมากที่สุดถึง 70% ส่วนคำศัพท์จากภาษาจีนโบราณจากภาษาเยวโบราณและจากภาษาอื่น ๆ มีจำนวนไม่มาก (Ōuyáng Juéyà, 1996:22)

3.2.1 คำศัพท์จากภาษาจีนโบราณ

ภาษาจีนกลางดั่งมีคำศัพท์จากภาษาจีนโบราณคงไว้ในภาษามากกว่าภาษาจีนถิ่นอื่น ๆ คำบางคำมีภาษาจีนกลางดั่งเก็บรักษาไว้เพียงภาษาเดียว ส่วนภาษาถิ่นเหนือ ภาษาจีนถิ่นอื่น ๆ และภาษาเขียนจะไม่ใช้คำ ๆ นั้นแล้ว หรือคำบางคำนั้นในภาษาจีนกลางดั่งจะไม่ใช้ในภาษาพูดแต่ยังพบได้ในภาษาเขียน คำต่อไปนี้คือคำศัพท์ภาษาจีนกลางดั่งที่มาจากภาษาจีนโบราณ (Ōuyáng Juéyà, 1996: 23-25)

并(-) ¹	paan C2	“ดินเลนที่ละเอียด”
畀 bī	pej B1	“ให้”
髀 bī	pej B1	“ขา ขาอ่อน”
掙 (-)	poŋŋ C2	“ใช้ไม้ตี”
撮 (-)	pok D1S	“ใช้ไม้เคาะ”
膊 bó	poŋk D1L	“ไหล่”
奉 (-)	poŋ C2	“ศัพท์บอกจำนวนใช้กับกลืน”
螭螭 péngqí	phaaŋ A2 khej A2	“ปูม้า ปูตัวเล็ก”

¹ เครื่องหมายขีดที่ใช้ในวงเล็บ(-) แสดงว่าคำนั้นไม่มีในภาษาจีนกลางจึงไม่ปรากฏเสียงอ่าน แต่คำๆ นั้นใช้อยู่ในภาษาจีนกลางดั่ง

剝(-)	phaj A1'	“เหล่าให้แหลม ปอก”
膻(-)	muuj A2	“เนื้อตะโพก”
抵 dǐ	taj B1	“มูลค่า”
滯(-)	taj C1	“หยุด”
穢(-)	tak D2	“เสาเข็ม”
度 dù	tɔɔk D2	“วัดความสั้นความยาว”
火罩(-)	thaam A2	“ตั้งให้ร้อนบนไฟ”
綯 táo	thow A2	“มัดปศุสัตว์”
覘(-)	taj C2	“ซายตามอง”
燎(-)	liiw A2	“ยั่วยุ แสหาเรื่อง”
摧 què	khɔɔk D1L	“ตอก ตี”
嚙 niè	ŋaat D2	“ใช้ฟันแทะหรือกัด”
擔 dān	ŋaam A2	“เจาะเป็นรู คว้านเป็นรู”
熨(-)	ŋap D1S	“พุดสู่มสู่มห้า”
炭 jí	ŋap D2	“ผงศิระชะ”
擻(-)	ŋow A2	“แกว่ง”
姣 jiāo	haaw A2	“สัปदन มัวโลเกีย”
揆(-)	ham B1	“พบ เจอ”
𪗇(-)	heŋ C1	“ผิง”
𪗈(-)	tsɔɔŋ A1'	“จ้อง”
樽 zūn	tsɔn A1	“ขวด”
坼 chè	tshaak D1L	“แตก แตกกระแหง”
𪗉(-)	tshii A1	“เหนียว”
擗 xún	tshiim A2	“หยิบ ถอน”
噬 shì	saj C2	“กัด”
啣(-)	sɔɔk D1L	“ดูด”
屨(-)	jiim B1	“เปลือกใต้ท้องปู ฝานหอย”
倔 juè	kwat D2	“ไถ่น ทื่อ”
軀(-)	jiin B1	“ยี่ดอก”

นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์บางส่วนเป็นคำที่ค่อนข้างเก่า ในภาษาพูดของภาษาจีนกลางนั้นไม่ใช้คำเหล่านี้แล้ว แต่อาจพบได้ในหนังสือจีนโบราณหรือในนวนิยายภาษาจีนโบราณ (Ōuyáng Juéyà, 1996: 26) เช่นคำต่อไปนี้

面 miàn	miin C2	“ใบหน้า”
頸 jǐng	kεεŋ B1	“คอ”
太公 tàigōng	thaaŋ C2 koŋ A1	“ปู่ทวด”
妣 jìn	kham B2	“ป้า น้ำสะใภ้”
翼 yì	jek D2	“ปีก”
禾 hé	wɔw A2	“ต้นข้าว”
日頭 rìtóu	jat D2 thaw A2	“พระอาทิตย์”
屋 wū	ŋok D1S	“บ้าน ห้อง”
行 xíng	haaŋ A2	“เดิน”
走 zǒu	tsaw B1	“วิ่ง”
企 qì	khej B2	“ยืน”
食 shí	sek D2	“กิน”
爭 zhēng	tsaaŋ A1'	“มูมานะ”
嫵 niǎo	niiw A1'	“ละเอียด อ่อนช้อย”
利 lì	lej C2	“เร็ว คม”

นอกจากนี้แล้วในยุคจีนสมัยกลาง(Middle Chinese พ.ศ. 1503-1670) ภาษาจีนถิ่นเหนือรวมภาษาปักกิ่งด้วยมีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงของคำให้สั้นและกระชับ รวมทั้งมีคำหลายพยางค์เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก แต่ในภาษาจีนถิ่นใต้เช่นภาษาจีนกวางตุ้งมิได้เป็นเช่นนั้น ภาษาจีนกวางตุ้งยังคงรักษาคำโดดไว้ได้มากกว่าภาษาจีนถิ่นเหนือ และคำโดดในภาษาจีนกวางตุ้งมีความเก่าแก่กว่าคำหลายพยางค์ในภาษาจีนถิ่นเหนือ ดังตัวอย่างข้างล่างนี้ (Ōuyáng Juéyà, 1996:27)

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกวางตุ้ง	ความหมาย
雲彩 yúncǎi	雲 wan A2	“เมฆ”
星星 xīngxīng	星 sεεŋ A1'	“ดวงดาว”
水氈 shuǐbāo	氈 pok D2	“ลูกเห็บ”
窟窿 kūlōng	窿 loŋ A1	“ถ้ำ อุโมงค์”
石頭 shítóu	石 sek D2	“ก้อนหิน”

灰塵 huīchén	塵 tshan A2	“ฝุ่น ละออง”
大米 dànmǐ	米 maj B2	“ข้าวสาร”
麵條 miàntiáo	麵 miin C2	“ก๋วยเตี๋ยว”
木頭 mùtóu	木 mok D2	“ไม้”
芭蕉 bājiāo	蕉 tsiw A1'	“ต้นกล้วย”
尾巴 wěiba	尾 mej B2	“หาง”
螞蟻 máyǐ	蟻 ηaj B2	“มด”
蟋蟀 xīshuài	蟀 tsət D1S	“จิ้งหรีด”
眼睛 yǎnjīng	眼 ηaan B2	“ดวงตา”
嘴巴 zuǐba	嘴 tsøy B1	“ปาก”
牙齒 yáchǐ	牙 ηaa A2	“ฟัน”
骨頭 gǔtóu	骨 kwat D1S	“กระดูก”
皮膚 pífu	皮 phej A2	“ผิวหนัง”
窗戶 chuānghù	窗 tshoŋ A1'	“หน้าต่าง”
對聯 duìlián	對 tøy C1	“คำโคลงคู่”
聲音 shēngyīn	聲 sɛŋ A1'	“เสียง”
力氣 lìqì	力 lek D2	“แรง กำลัง”

นอกจากนี้แล้วหลังจากยุคจีนสมัยกลางจีนถิ่นเหนือมีการเติมคำปัจจัยนาม 子 zi และ 兒 ér แต่ในคำศัพท์ภาษาจีนกวางตุ้งส่วนมากจะไม่มีกรเติมคำปัจจัยในคำศัพท์พื้นฐาน (Ōuyáng Juéyà, 1996: 28) เช่น

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกวางตุ้ง	ความหมาย
金子 jīnzi	金 kam A1'	“ทอง”
銀子 yínzi	銀 ηan A2	“เงิน”
兔子 tùzi	兔 thow C1	“กระต่าย”
荳子 dòuzi	荳 taw C2	“ถั่ว”
葉子 yèzi	葉 jiip D2	“ใบไม้”
椅子 yǐzi	椅 jii B1	“เก้าอี้”
帽子 màozi	帽 mow C2	“หมวก”

刀子 dāozi	刀 tow A1'	“มีด”
扇子 shānzi	扇 siin C1	“พัด”
棋子 qízi	棋 khej A2	“ธง”
詞兒 cír	詞 tshii A2	“คำ”
分兒 fèr	分 fan C2	“ส่วน”
歌兒 gēr	歌 koo A1	“เพลง”
花兒 huār	花 faa A1	“ดอกไม้”
門兒 mér	門 muun A2	“ประตู”
事兒 shìr	事 sii C2	“เรื่อง เรื่องราว”
面兒 miàr	面 miin C2	“ใบหน้า”
片兒 piàr	片 phiin C1	“แผ่น”
頭兒 tóur	頭 thaw A2	“หัว”
眼兒 yǎr	眼 ŋaan B2	“ตา”

ในภาษาจีนกลางต้องมีคำศัพท์ที่เติมปัจจัยนามแบบภาษาจีนกลางค่อนข้างน้อย ตัวอย่างเช่น (Ouyáng Juéyà, 1996: 28)

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกลางตั้ง	ความหมาย
獅子 shīzi	獅子 siiA1' tsiiB1	“สิงโต”
燕子 yànzǐ	燕子 jiinC1 tsiiB1	“นกนางแอ่น”
椰子 yézi	椰子 jεεA2 tsiiB1	“มะพร้าว”
身子 shēnzi	身子 sanA1 tsiiB1	“ร่างกาย”
面子 miànzi	面子 miinC2 tsiiB1	“ใบหน้า”
筷子 kuàizi	筷子 faajC1 tsiiB1	“ตะเกียบ”

3.1.2 คำศัพท์จากภาษาเยวโบราณ

หลังสมัยราชวงศ์ถัง (唐 Táng พ.ศ.1161-1450) และราชวงศ์ซ่ง (宋 Sòng พ.ศ.1503-1670) ชาวพื้นเมืองที่พูดภาษาเยวโบราณถูกขับไล่ออกมาทางตอนใต้ของจีน ในช่วงนั้นมีการเปลี่ยนมาใช้ภาษาจีนกลางแต่ชาวพื้นเมืองยังนำศัพท์ภาษาเยวโบราณมาใช้ด้วย คำศัพท์ที่มาจากภาษาเยวโบราณนั้นจะสามารถสังเกตได้ในด้านเสียง ไวยากรณ์ และตัวคำศัพท์เอง เนื่องจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ศึกษาด้านศัพทานุกรม ดังนั้นในที่นี้จึงจะอธิบายเฉพาะด้านคำศัพท์เท่านั้น เมื่อนำคำศัพท์ภาษาจีน กวางตุ้งเหล่านี้ไปเปรียบเทียบกับภาษาของชนกลุ่มน้อยที่พูดในบริเวณมณฑลกวางตุ้งและมณฑลกวาง- สี (รวมภาษาจ้วงและภาษาต้ง) ก็ได้พบความเหมือนหรือความใกล้เคียงในด้านเสียง ถึงแม้ว่าคำศัพท์ที่ ใกล้เคียงกันเหล่านี้จะมีจำนวนไม่มาก แต่ก็เป็คำศัพท์พื้นฐานที่ใช้บ่อย ๆ และเป็นคำศัพท์ภาษาจีน กวางตุ้งที่มาจากภาษาเยวโบราณ (Ouyáng Juéyà, 1996: 28-33) เช่น

	1. 執 zhí “เก็บ จับ”	2. 屎 shǐ “อุจจาระ”	3. 蝨 hé “กบในนา”	4. 𪗇 (-) “ผงกศรีษะ”	5. 𪗇 (-) “หม”
ภาษาจีนกวางตุ้ง 廣州 Guǎngzhōu	tsap D1S	si B1	kap D1S na B1	ŋap D2	kham B1
ภาษาจ้วงเหนือ 北壯 Běizhuàng	kip	nai	kop	ŋak	kam
ภาษาจ้วงใต้ 南壯 Nánzhuàng	kjap	khi	kap/ kup	wak	ham
ภาษาบูยี 布依 Bùyī	tɕip	e	kop	-	-
ภาษาไท 傣 Tǎi	kep/ tsep	xi	kop	ŋək	kom
ภาษาไทย 泰 Tǎi	kep	khi	kop	ŋup	hom
ภาษาต้ง 侗 Dòng	tɔp	e	əp	ŋap	-
ภาษามูหล่า 仡佬 Mùlǎo	tsəp	ce	kəp	-	kəm
ภาษาสูย 水 Shuǐ	tsup	qe	qup	ʔŋwat	qum
ภาษาเหมานาน 毛南 Máo nán	tsəp	ce	kəp	-	-
ภาษาหลี 黎 Lí	tip	haai	-	ŋut	kom
ภาษาจิง 京 Jīng	-	-	-	ɣət	-
ภาษาซุน 村 Cūn	-	-	-	-	-

	6. 吼 hǒu “เห่า”	7. 挾 jiá “คืบ”	8. 雞 jī “ไก่”	9. 唔 wú “ไม่”	10. 枕 zhěn “สุ่มไก่”
ภาษาจีนกวางตุ้ง 廣州 Guǎngzhōu	haw A1	kip D2	kaj A1	m A2	tsam B1
ภาษาจ้วงเหนือ 北壯 Běizhuàng	ɣau	kap	kai	mi	som/ ɕaam
ภาษาจ้วงใต้ 南壯 Nánzhuàng	hau	kap/ keep	kai	mi / mei	tsaam
ภาษาบู้อี้ 布依 Bùyī	zau	jiap	-	mi	-
ภาษาไต 傣 Tǎi	hau	ip	kai	m / bau	sum
ภาษาไทย 泰 Tàì	hau	khiip	kai	mai/ mi?	sum
ภาษาต้ง 侗 Dòng	khəu	-	aai	mi / me	-
ภาษามูหล่า 仡佬 Mùlǎo	khɣau	ɕaap	-	ŋ	-
ภาษาซุย 水 Shuǐ	khau	ŋap	qaai	me	-
ภาษาเหมานาน 毛南 Máoán	chau	jaap	-	-	-
ภาษาหลี 黎 Lí	-	biip	-	rei	-
ภาษาจิง 京 Jīng	ɣəu	-	-	-	tsaam
ภาษาซุน 村 Cūn	-	kep/ tsep	-	-	-

3.2.3 คำศัพท์เฉพาะของภาษาจีนกวางตุ้ง

คำศัพท์ที่เกิดจากการสร้างคำใหม่ของภาษาจีนกวางตุ้งมีจำนวนมากที่สุด เนื่องจากภาษาเยว่มีประวัติศาสตร์ยาวนานหลายพันปีและมีผู้ใช้ภาษาเยว่มาก นอกจากนี้จากการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงสองร้อยปีที่ผ่านมาทำให้ภาษาจีนกวางตุ้งต้องสร้างคำศัพท์ใหม่ ๆ และในระยะเวลาสี่สิบสามสิบปีมานี้ ภาษาเยว่ได้รับคำศัพท์ใหม่จำนวนมากจากประเทศตะวันตก โดยเฉพาะภาษาจีนกวางตุ้งในเกาะฮ่องกง

Öuyáng Juéyà (1996: 33-35) ได้อธิบายว่าคำศัพท์ที่เกิดขึ้นใหม่ในภาษาเยว่นี้มีความสัมพันธ์กับสภาพภูมิอากาศ สภาพจิตใจและชีวิตประจำวัน ตัวอย่างคำศัพท์ภาษาจีนกวางตุ้งที่เกิดจากการสร้างคำใหม่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์ ได้แก่ คำ xuě “หิมะ” และ bīng “น้ำแข็ง” ในภาษาจีนกวางตุ้งจะใช้คำ 雪 xuě “หิมะ” แทนที่คำ 冰 bīng “น้ำแข็ง” ตัวอย่าง

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกวางตุ้ง	ความหมาย
冰鎮 bīngzhèn	雪藏 (xuězàng) ¹ sytD1L tsoŋC2	“แช่น้ำแข็ง”
冰淇淋 bīngqílín	雪糕 (xuěgāo) sytD1L kowA1'	“ไอศกรีม”
冰箱 bīngxiāng	雪櫃 (xuěguì) sytD1L kwajC2	“ตู้เย็น”
冰山 bīngshān	雪山 (xuěshān) sytD1L saanA1'	“ภูเขาน้ำแข็ง”
冰棍 bīnggùn	雪條 (xuětiáo) sytD1L thiwA2	“น้ำแข็งก้อน”
溜冰 liúbīng	滑雪 (huáxuě) waatD2 sytD1L	“เล่นสกี”

ในภาษาจีนกวางตุ้งมีคำศัพท์จำนวนน้อยมากที่ใช้คำ 冰 เหมือนภาษาจีนกลาง เช่น 冰糖 (bīngtáng) peŋA1' thwŋA2 “น้ำตาลก้อน” 冰川 (bīngchuān) peŋA1' tshyynA1' “ธารน้ำแข็ง” 冰球 (bīngqiú) peŋA1' khawA2 “ก้อนน้ำแข็ง”

คำ 土 tǔ “ดิน” และ 泥 ní “ดินเหนียว” เนื่องจากสภาพภูมิประเทศและสภาพภูมิอากาศของมณฑลกวางตุ้งมีลักษณะร้อนชื้น ภาษาจีนกวางตุ้งจึงไม่แยกคำ tǔ “ดิน” และ ní “ดินเหนียว” (Öuyáng Juéyà, 1996: 34) เช่น

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกวางตุ้ง	ความหมาย
一塊土 yīkuàitǔ	一塊泥 (yīkuàiní) jatD1S kawC2 najA2	“ดินหนึ่งก้อน”
土磚 tǔzhuān	泥磚 (nízhuān) najA2 tsyynA1'	“อิฐที่ทำจากดิน”
土層 tǔcéng	泥層 (nícéng) najA2 jokD2/	“ชั้นดิน”
土山 tǔshān	泥山 (níshān) najA2 saanA1'	“ภูเขาที่เต็มไปด้วยดิน”
土路 tǔlù	泥路 (nílù) najA2 lowC2	“ถนนที่ทำจากดิน”
土牆 tǔqiáng	泥牆 (níqiáng) najA2 tshɔŋA2	“กำแพงดิน”

คำ 土 ในภาษาจีนกวางตุ้งที่ใช้เหมือนกับภาษาจีนกลางมีเพียงไม่กี่คำเช่น 土地 (tǔdì) thowB1 tejC2 “ที่นา” 土壤 (tǔrǎng) thowB1 jɔŋC2 “ที่ดิน พื้นดิน” 領土 (lǐngtǔ) leŋB2 thowB1 “ดินแดน” เป็นต้น

¹ ในวงเล็บนั้นคือเสียงอ่านที่เป็นภาษาจีนกลาง

ในด้านคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการทำอาหาร เนื่องจากภาษาจีนกวางตุ้งมีคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวกับศิลปะในการทำอาหารด้วย แสดงให้เห็นว่าคนที่พูดภาษาเยว่มีความพิถีพิถันในวัฒนธรรมการกินอาหาร นอกจากจะมีคำศัพท์ที่ใช้เหมือนกับภาษาจีนกลาง เช่น 煮 (zhǔ) tsyyB1 “ต้ม” 蒸 (zhēng) tseŋA1 “นึ่ง” 炸 (zhá) tsaaC1 “ทอด” 炒 (chǎo) tshaawB1 “ผัด” 煎 (jiān) tsinA1 “ทอดในน้ำมันท่วม” 燴 (huì) wuujC2 “การผัดกับข้าวโดยหลังจากผัดแล้วเติมน้ำและแป้งมันเล็กน้อย” และ 烤 (kǎo) haawB1 “ย่าง” ภาษาจีนกวางตุ้งยังมีคำศัพท์ที่คิดค้นขึ้นมาใหม่เกี่ยวกับการทำอาหารอีกมากมาย (Ōuyáng Juéyà, 1996: 34) เช่น

ภาษาจีนกวางตุ้ง	เสียงอ่าน	ความหมาย
煲 bào	pow A1'	มีความหมายว่า ต้มหรือ แกงในหม้อที่ใหญ่และลึก
炆 wén	man A1'	มีความหมายว่า ตุ่น
炖 dùn	tan C2	มีความหมายว่า นึ่งแต่ใช้ระยะเวลา นานกว่าการนึ่งทั่วไป
淥 lù	lok D2	มีความหมายว่า นำอาหารลงไปลวกในน้ำเดือด
灌 (-)	tsaan C1	มีความหมายว่า นำอาหารลงไปลวกในน้ำเดือดและรีบเอาออกมาจึมน้ำจึมนกิน
滾 gǔn	kwan B1	มีความหมายว่า นำอาหารลงในน้ำเดือด
熠 yì	saap D2	มีความหมายว่า ต้มหรือแกง แต่ใช้ระยะเวลา นาน
煨 wēi	wuuj A1'	มีความหมายว่า นำอาหารฝังลงในขี้เถ้า เพื่อให้สุก
灸 jiǔ	tseek D1L	มีความหมายว่า นำอาหารย่างหรือปิ้งบนไฟ โดยอาหารไม่สัมผัสกับเปลวไฟ
燂 (-)	thaam A2	มีความหมายว่า นำอาหารย่างหรือปิ้งบนไฟ โดยอาหารสัมผัสกับเปลวไฟ

นอกจากนี้ภาษาจีนกวางตุ้งยังมีคำอีกจำนวนหนึ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่เนื่องจากประเพณีนิยมหรือเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงคำหยาบคาย จึงคิดคำสุภาพขึ้นมาใหม่ (Ōuyáng Juéyà, 1996: 35) ตัวอย่างเช่น

คำว่า 腩 leiC2 ใช้แทนคำ 舌頭 shétou “ลิ้น” เนื่องจากคำว่า 舌 (shé) siit D2 ในภาษาจีนกวางตุ้งฟังเสียงกับคำ 蝕 (shí) siitD2 “เสียหาย สึกกร่อน” ทำให้คนมีความเชื่อว่าเป็นคำที่ไม่เป็นสิริมงคล คนสมัยก่อนจึงใช้คำ 利J แทนคำ 舌 และเติมส่วนประกอบของคำ 肉

(→月) ลงไปเป็นคำใหม่กว่า 脍 คำ 舌苔 shétāi “ฝ้าที่ลิ้น” ภาษาจีนกวางตุ้งใช้คำ 脍 苔 lejC2 thwɔjA1’ แทน

คำ 吉 (jí) katD1S ใช้แทนคำ 空 (kōng) hoŋA1’ “ว่าง” เนื่องจากคำ “ว่าง” ในภาษาจีนกวางตุ้งพ้องเสียงกับคำ 凶 (xiōng) hoŋA1’ “เสียหาย” ทำให้เป็นคำที่ไม่รื่นหู ดังนั้นเมื่อมีคำ 空 kōng จะเปลี่ยนเป็น 吉 jí แทนที่ เช่นคำ 空車 (kōngchē) hoŋA1’ tsheɛA1’ “รถว่าง” เปลี่ยนเป็น 吉車 (jíchē) katD1S tsheɛA1’ คำว่า 空屋出租 (kōngwū chūzū) “ห้องว่างให้เช่า” เปลี่ยนเป็น 吉屋出租 (jíwū chūzū) katD1S ŋokD1S tsetD1S tsowA1’ 空身 (kōngshēn) “ตัวเปล่า” เปลี่ยนเป็น 吉身 (jíshēn) katD1S sanA1’ เป็นต้น

นอกจากเหตุผลทางด้านสภาพภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และประเพณีนิยมแล้วภาษาจีนกวางตุ้งยังคิดคำใหม่เนื่องจากเหตุผลทางด้านสัทศาสตร์ คือ เสียงสระ ii และเสียงสระ yy ในภาษาจีนกวางตุ้งมีเสียงใกล้เคียงกันมาก บางครั้งได้ยินเป็นเสียงสระ ii ไปทั้งหมด เช่น คำว่า 絲 (sī) siiA1’ “ไหม” ออกเสียงใกล้เคียงกับคำว่า 輸 (shū) sy A1’ “แพ้” ดังนั้นเวลาพูดว่า 絲瓜 (sīguā) siiA1’ kwaaA1 “น้ำเต้า” จะได้ยินเป็น 輸瓜 (shūguā) syA1 kwaaA1 ด้วยเหตุนี้ภาษาจีนกวางตุ้งจึงสร้างคำใหม่โดยใช้คำว่า 勝 (shèng) sɛŋC1 “ชนะ” แทนที่คำเดิมเป็น 勝瓜 (shèngguā) sɛŋC1 kwaaA1 แทนคำ 絲瓜 (sīguā) siiA1’ kwaaA1

ภาษาจีนกวางตุ้งยังมีคำต้องห้ามจำนวนมากซึ่งเป็นคำที่มีความหมายแฝงในทางไม่ดี ไม่ตรงกับความหมายตามตัวหนังสือ (Ōuyáng Juéyà , 1996: 36) เช่น

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกวางตุ้ง	ความหมาย
炒尤魚 chǎoyóuyú (ผัดปลาหมึก)	tshaawB1 jawA2 jyyA2	“เลิกจ้าง ไล่ออก”
拉柴 lāchái (ลากฟืน)	laajA1’ tshaajA2	“ตาย เสียชีวิต”
車大炮 chēdàpào (ลากปืนใหญ่)	tshɛɛA2 taajC2 phaawC1	“ไม่”
撞板 zhuàngbǎn (ชนกระดาน)	tsoŋC2 paanB1	“ถูกปฏิเสธ”
坐花庭 zuòhuāting (นั่งในสวนดอกไม้)	tshwɔB2 faaA1’ theŋA1	“ติดคุก”
化學 huàxué (วิชาเคมี)	faaC1 hokC2	“ไม่น่าเชื่อถือ”

3.2.4 คำศัพท์จากภาษาอื่น

คำศัพท์ภาษาจีนกวางตุ้งที่มาจากภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่จะมาจากภาษาอังกฤษ คำศัพท์ส่วนหนึ่งเป็นคำที่ภาษาจีนกลางรับมาใช้ก่อนแล้วภาษาจีนกวางตุ้งจึงใช้ตาม และยังมีคำศัพท์อีกส่วนที่

ภาษาจีนกวางตุ้งรับมาใช้เพียงภาษาเดียวเท่านั้น คำศัพท์ที่มาจากภาษาต่างประเทศมีดังนี้ (Ōuyáng Juéyà, 1996: 37) เช่น

ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีนกวางตุ้ง	ความหมาย
巴士(bāshì)	paaA1' siic2	“รถประจำทาง” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “bus”
花臣(huāchén)	faaA1' sanA2	“แฟชั่น” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “fashion”
菲林(fēilín)	fejA1' lamA2	“ภาพยนตร์” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “film”
摩打(módǎ)	mwvA1' taaB1	“มอเตอร์” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “motor”
曲奇(qūqí)	khokD1S khejA2	“ขนมคุกกี้” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “cooky”
泊(bó)	phaakD1L	“ที่จอดรถ” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “park”
沙律(shālǜ)	saaA1' lətD2	“สลัดผัก” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “salad”
梳打(shūdǎ)	swvA1' taaB1	“โซดา” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “soda”
拖肥(tuōféi)	thwvA1' fejA2	“ลูกกวาด” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “toffee”
威化(wēihuà)	wajA1 faaC1	“ขนมเวเฟอร์” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “wafer”

คำยืมภาษาอังกฤษที่ภาษาจีนกวางตุ้งในฮ่องกงและในหมู่ชาวจีนโพ้นทะเลใช้ แต่ภาษาจีนกวางตุ้งในมณฑลกวางตุ้งไม่ใช้ คำเหล่านี้มี (Ōuyáng Juéyà, 1996: 38) เช่น

派對(pàiduì)	phaakD1S thiiA2	“งานเลี้ยง” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “party”
貼士(tiēshì)	thipD1S siiB1	“ทิป” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “tips”
波士(bōshì)	pwvA1' siiB1	“เจ้านาย” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “boss”

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าคำศัพท์ภาษาจีนกวางตุ้งที่มาจากภาษาต่างประเทศมีจำนวนไม่น้อย เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ของมณฑลกวางตุ้งที่ติดกับทะเลจีนใต้ ทำให้มีการติดต่อทำการค้ากับชาวต่างประเทศ เมื่อกวางตุ้งเปรียบเสมือนเป็นเมืองหน้าด่านของดินแดนจีนตอนใต้ จึงทำให้ได้รับอิทธิพลจากภาษาตะวันตกโดยเฉพาะภาษาอังกฤษและทำให้เกิดคำยืมที่มาจากภาษาอังกฤษจำนวนมาก

ในบทนี้ได้กล่าวถึงระบบเสียงและระบบคำในภาษาจีนกวางตุ้งซึ่งจะเห็นได้ว่าภาษาจีนกวางตุ้งมีลักษณะทางเสียงและคำที่คล้ายคลึงกับภาษาไทยมาก ในบทต่อไปจะกล่าวถึงการเปรียบเทียบคำศัพท์ปฏิภาคระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย